

πὸ πρὶν, πὸ μὴκε...

Τὸ ἴδιο βράδυ, στὴν κουζίνα, οἱ ὑπηρετές ἔλεγαν μεταξύ τους:

«Ἡ Μηλιά εἶνε ἀρρωστη... Ὁ κύριος φώναξε τὸ γιὰ τὸ... Ἡ κυρία Πολυξένη εἶνε ἀνήσυχη, γιὰτὶ ἀγαπάει πολὺ τὸ κορίτσι, ὅπως τὸ ἀγαποῦμε κι' ἐμεῖς ὅλοι... Ὅταν ἦρθε ὁ γιατρός, ὁ κύριος φώναξε τὴν κ. Πολυξένη, κλεισθήκανε κ' οἱ τρεῖς τους στὸ δωμάτιο καὶ τὰ εἶπαν ἐπὶ πολλή ὥρα».

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ κ. Ντουμάν καὶ ὁ κ. Γκαζὶ περπατοῦσαν στὸ δάσος καὶ συνωμιλοῦσαν:

— Γιά πές μου, φίλτατε Γκαζὶ, ἐσὺ πὸ εἶσαι τόσο καλὸς καὶ τόσο δίκαιος... Πῶς σοῦ φαίνεται ἡ Μηλιά;

— Εἶνε ἓνα πολὺ καλὸ κορίτσι, πὸ σὰς ἀγαπάει καὶ σὰς σέβεται.

— Τότε, λοιπὸν, γιὰτὶ θέλει νὰ φύγη;

— Ποιὸς ξέρει τί σπουδαῖο λόγο θὰ ἔχη... Μὰ μὴν τὴν ἀφήσετε νὰ φύγη, κύριε Ντουμάν. Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται... Ἐγὼ μάλιστα ἔχω τὴν πεποίθησι, πῶς ἀπ' τὴ λύπη πὸ θὰ σὰς ἀφήση, ἀρρώστησε...

Καὶ ὁμως, αὐτὸ πὸ κάνει καὶ θέλει νὰ φύγη, μοῦ φαίνεται ἀκατανόητο...

— Πηγαίνετε νὰ τὴν δῆτε καὶ νὰ τῆς μιλήσετε μὲ τὴ συνηθισμένη σας καλωσύνη... Νὰ εἰσθε βέβαιος πῶς θὰ τὴν συγκινήσετε καὶ θὰ τὴν κάνετε νὰ σὰς δεῖξη ὅλη τὴν ἀγάπη πὸ σὰς ἔχει...

— Κι' ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμα νὰ φύγη;

— Αὐτὸ θὰ μὲ ἐκπλήξη πολὺ...

— Ἐσεῖς ἀσφαλῶς κάτι θὰ ξέρετε, φίλτατε Γκαζὶ, γιὰ νὰ μιλάτε ἔτσι... Ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ...

— Δὲν ξέρω τίποτε τὸ θετικὸ, κύριε Ντουμάν... Καὶ ὅταν ἀμφιβάλλω γιὰ κάτι, προτιμῶ νὰ μὴ μιλῶ καθόλου...

— Τὸ ξέρω, καὶ γι' αὐτὸ ἴσα-ἴσα σὰς ἐκτιμῶ...

— Λοιπὸν, ἀκούστε με... Ἄς γυρίσουμε στὸ σπίτι. Ἐσεῖς θὰ πᾶτε νὰ δῆτε τὴ Μηλιά κι' ἐγὼ θὰ σὰς περιμένω ἐπὶ βιβλιοθήκη... Σὺμφωνοί;

Ὁ κύριος Ντουμάν ἀνέβηκε τὴ σκάλα καὶ ἀποροῦσε κι' ὁ ἴδιος γιὰ τὴν συγκίνησι πὸ δοκίμαζε ἐκεῖνη τὴ στιγμή... Φαίνεται πῶς τὸ πατρικὸ του αἶσθημα γιὰ τὴν Μηλιά ἦταν πολὺ μεγαλύτερο, ἀπ' ὅ,τι φανταζότανε...

Ἡ κυρία Πολυξένη ἦταν στὸ δωμάτιο τῆς ἀσθενοῦς... Ἄμα εἶδε τὸν κύριό της, σηκώθηκε ἀμέσως. Ἐκεῖνος τῆς ἔγνεψε νὰ σιωπῆσῃ καὶ νὰ τοῦ δώσῃ τὴ θέσι της... Ἡ Μηλιά ἄνοιξε μὲ κόπο τὰ μάτια της καὶ μόλις εἶδε τὸν κ. Ντουμάν σκυμμένο ἀπάνω της, ψιθύρισε σιγὰ-σιγὰ:

— Ἄ! Τί ὠραία πὸ εἶνε τὰ ὄνειρα καμμιὰ φορά... Νὰ, αὐτὴ τὴ στιγμή ὄνειρεύομαι πῶς εἶνε κοντά μου ὁ κύριος... πὸ τῶρα... τόσο μὲ ἀποστρέφεται...

Ὁ κύριος Ντουμάν δὲν τῆς ἀποκρίθηκε οὔτε λέξι. Ἐπῆρε μόνο τὸ χεράκι της, πὸ ἔκαιγε ἀπὸ τὸν πυρετὸ καὶ τῶσφιξε στὸ δικό του.

— Ἄ! κρατήστε με, κύριε... εἶπε τὸ κορίτσι, χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια του... ὦ! Μὴ μ' ἀφήσετε νὰ φύγω...

— Ὅχι! Ὅχι!.. Μὴ φοβάσαι, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος.

Ἐπὶ ὕστερα ἔγινε σιωπὴ. Ἐντωμεταξὺ, τὸ πρόσωπο τῆς Μηλιάς εἶχε ἀλλάξει ἔκφρασι.

— Γιὰτὶ μᾶς διώχνετε; ρώτησε τόσο σιγὰ, πὸ μόλις μποροῦσε κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ.

— Μὰ ποιὸς σοῦ εἶπε αὐτὸ τὸ ψέμα, Μηλιά; Ὅχι, δὲν εἶνε ἀλήθεια... Μείνε, παιδί μου. Σ' ἀγαπῶ πολὺ... Ἐσὺ, τὸ ξέρω, δὲν μ' ἀγαπᾶς πειὰ καὶ θέλεις νὰ φύγῃς...

Δυὸ λευκὰ χεράκια τότε κουλουριάστηκαν γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ κ. Ντουμάν κι' ἓνα κεφαλάκι, μὲ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά, ἀκούμπησε στὸν ὤμο του...

— Σὰς ἀγαπῶ σὰν τὸν πατέρα μου, κύριε!... Ποτὲ, ποτὲ δὲν θὰ παρηγορηθῶ, ὅταν θὰ φύγω ἀπὸ κοντά σας...

Καὶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς Μηλιάς κυττάζανε τῶρα ὀλάνοιχτα τὸν κύριό της, ὁ ὁποῖος φίλησε μὲ συγκίνησι τὸ φλογισμένο της μάγουλο καὶ τὴν ξάπλωσε πάλι στὸ προσκέφαλό της... Ἡ κίνησις αὐτὴ ἐτύπησε ἐντελῶς τὴν ἀρρωστη...

— ὦ! κύριε, ψιθύρισε... Μὲ συγχωρεῖτε πὸ τὸ ληψα νὰ κάνω αὐτὸ πὸ ἔκανα...

— Ἀπεναντίας, σ' εὐχαριστῶ, παιδί μου. Ἦθελα ὁμως νὰ ἤξερα ποιὸς σοῦ εἶπε ὅτι θέλω νὰ σὲ διώξω...

Ὁ κύριος Ντουμάν μιλοῦσε πολὺ σοβαρά.

Ἡ Μηλιά σιωποῦσε κατὰχλωμη.

— Ἀποκρίσου λοιπὸν... θέλω νὰ μάθω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Στὴ στήλῃ αὐτὴ θὰ δημοσιεύονται τακτικὰ τὰ καλύτερα ποιήματα τῶν ἀναγνωστῶν μας, τὰ ἐγκρινόμενα ἀπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῶν λογιῶν εἰς τοὺς ὁποῖους παραδίδεται ἡ στελλομένη στὸ «Μπουκέτο» συνεργασία.

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ

Τὴν ὥρα, πὸ χωρίζαμε —τοῦ Μάη τὸ στερνὸ δεῖλι—
μὲ τὴ λαχτάρα τοῦ φιλιῦ σου πῆρα ἐγὼ ἀπ' τὰ χεῖλη
τ' ἀγνὸ σου χαμογέλιο τὸ δειλὸ,
μαζὺ μὲ τὴν ὑπόσχεσι πῶς θὰ ξαναγυρίσης,
μιὰν ἀνοιξιὰτικὴ αὐγὴ. Προτοῦ μὲ χαιρετήσης
μοῦ πῆρες σὺ τὸ δάκρυ τὸ θολό.

Κι' ἔτσι εἶδα μὲ χαμόγελο νὰ σβύνουν ἓνα-ἓνα
τὰ βράδρια τοῦ καλοκαιριοῦ κι' ὅσα εἶχα μαζεμένα
ὄνειρα —παληές μου ζωγραφιές—
κι' ἀπειρους τὸ φθινόπωρο μὲ γέλιο εἶδα θανάτους
στὴν πλάσι τὴν ὀλόχαρη ν' ἀπλώνουν τὰ φτερά τους
καὶ μύριες νὰ νεκρώνουν ὠμορφιές.

Μὲ χαμογέλιο δέχτηκα βορρηᾶδες, χιόνια μπόρες
καὶ τίς ἀτέλειωτες νυχτιές καὶ τίς θλιμμένες ὥρες
μὲ γέλια τίς ἐπέρασα κι' αὐτές.

Τὸ Μάρτη ὅλο σὲ πρόσμενα καὶ τὸν Ἀπρίλη ἀκόμα
κι' ὅσα πικρὰ παράπονα κι' ἂν βκῆκαν ἀπ' τὸ στόμα
τὸ γέλιο μου δὲν τῶσβυσαν ποτέ.

Καὶ νά! τὸ στερνὸ ἀπόβραδο τοῦ Μάη πάλι ἀχνοσβύνει
κι' ἀφθαρτο τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη μου ἔχει μείνει,
τὸ χαμογέλιο μου τῆς προσμονῆς,
μὰ ὁ χρόνος κλεῖ καὶ ξέχασες νάρθης, ἀγαπημένη,
μάταια ἀγιαντεύω ἀπ' τὴν αὐγὴ μιὰ σιγάτα ρημαγμένη,
—ἀλλοίμονο!— δὲν φαίνεται κανεὶς...

(Κηφισιά, 1935)

ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΝΤΕΛΗΣ

ΧΑΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

Χαρὰ τῶν πονεμένων μου ματιῶν
ἦσουν ἐσὺ, μελαχροινὸ μου ἀστέρι
μὰ κάποια μοῖρα σ' ἔδιωξε μακριὰ
χωρὶς κοντά μου νὰ σὲ ξαναφέρῃ.
Περνᾶν τὰ χρόνια, φεύγουν οἱ καιροὶ
πετᾶ ἢ ἀνοίξῃ, τὸ καλοκαίρι,
φθινόπωρο ξεπρόβαλε βαρὺ
χειμῶνας, παγωνιά μὲ τ' ἀγριοκαίρι.
Τ' ἀηδόνια παρατᾶνε τὴ φωλιὰ
καὶ φεύγουν τρομαγμένα σ' ἄλλα μέρη
ξεχάστηκαν τὰ χάρδια, τὰ φιλιὰ
ξεχάστηκες κι' ἐσὺ, παληό μου ταῖρι.
Ἄδεια ἢ ζωὴ χωρὶς καμμιὰ χαρὰ
περνᾶ καὶ μόνο ἔχει πειὰ ἀπομείνει
στὰ πονεμένα στήθη ἢ συμφορὰ
χωρὶς ἐλπίδα· ἔσβυσε κι' ἐκεῖνη.
Κι' ἔτσι περνᾶ ἢ ζωὴ μου ἢ στερνὴ
προσμένοντας τὸ θάνατο μὲ πόνο
πὸ ἦσουν παληὰ μου ἀγάπη μακρινὴ;
Χάθηκες μὲς τὸν καταλύτη χρόνο.

Δ. Κ.

ΝΑ ΚΑΡΤΕΡΗΣ

Νὰ καρτερῆς! Κι' ἢ προσμονὴ νὰ σ' ἐμψυχώνη!
Νὰ καρτερῆς! Κι' ὅλο νὰ λές: «Θὲ νάρθη ἢ Μέρα
τοῦ λυτρωμοῦ!» Κι' ἢ σκέψεις σου νὰ σὲ μεθᾶνε
κι' ἢ φαντασία σου νὰ πετᾶη στὸν αἰθέρα...

Νὰ καρτερῆς! Κι' ἀτράνταχτος νὰ μένης πάντο
σὰ βράχος δυνατὸς ἀνάμεσα στὶς μπόρες
στὶς φουρτοῦνες στὶς θύελλες καὶ στὶς φοβέρες.
Καὶ νὰ λές: «ἴως ἀργοῦν νὰ περάσουνε ἢ ὥρες...»

Νὰ καρτερῆς! Κι' ὅλο νὰ λές μὲς στὴν ψυχὴ σου:
«ὦ Σὺ, Ἄγια Μέρα, τυλιγμένη στὰ μαγνάδια,
κι' ἂν εἶσαι χίμαιρα, ἐγὼ θὰ σὲ προσμένω
νὰ μὲ λυτρώσῃς ἀπ' τὰ Δαντικὰ σκοτάδια...»

ΑΓΓ. Κ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΣ